

Sarusi Mihály

C S A V A R G Ó É N E K

Válogatott költemények

/1965-1999/

Schéner Mihály rajzaival

l e l k e m n e k v á l t o z á s a

édesanyám--édesanyám

debreceni nagyerdőn hej kiserdőn
fára másztam dombtetőn, nagyerdőn
belenéztem abba a nagy világba
édesanyám, édesanyám karjába

széttártam azt menten-nyomban oldalvást
két éve hogy színleli már az alvást
kitárta ő szívét-lelkét mindenképp
mindenkinek azt mondta hogy jóestét

elindult ő messze útra bizonyám
csüng a dió diófa a pálmafán
berzenkedtem három éjjel negyven nap
bizony ború volt sötét volt azonban

mátka-mérget vettem bé a szívembe
mondja meg mán, mondja meg mán, istenbe
édesanyám-édesanyám mit csinál
erre vagyon merre vagyol iccakám

fráter-pósta oda-néző szemembe
krisztus engem úgy segéljen mindenbe
mármarosi bércekről a bérceket
hagyom futni mint kislány a vizeket

vizen szívtam mandragóra-datolyát
kormos szájjal fújtam én a futyulát
bécsi ucca hasogatta térdemet
hosszú pillám fogta fel a könnyeket

jó csabai legelőn és legelőn
ott fürödtem feredőn és temetőn
most meg már csak ti vagyok én teremtőm
pedig hát a férjem volt a szeretőm

szabadkai cigánydalom

roppant havak

véres szavak

fehér tüzek

piros tavak

seregek

kövér fejek

sápadt szívek

vágyak járnak

szálldogálnak

vastag ülep

majd meg reped

lányos mejjed

ide rebben

oda röppen

há, má mi lesz

menekülesz

szabadulasz

seregülesz

/szabadulnék, de nem szabad
tiltja feyház, nem engedi
rabot nem szabad szeretni/

mese, mese

végállomás
ahogy elképzelttem
amihez olyan kevés közöm van

mustrálom magam
csak kenyér legyen
az tán meglesz

hívnak
de hát lehetetlen
mert már dohányzom is

igazad van
veled nevetek
slukk, jó slukk a javából

ki érti ezt
hiszel nekem?
és cigifüst, bágyatag

feledés ott
ami kibírhatatlan
lassan lassan

szőrzetem fakó

a bagó a bagó

elsápadt

fesztivál, ünnepek

újabb olimpia

jövel ha mer

sárga citromfát locsolok

a lelkem olyan sárga

sárga sárga

hogy ez nem munka

ingyen élő

ne is egyél

öklömmel nagyot verek

noir de chine bille fine

koncert

ez nem te vagy

nem te

nem

és akác dülöng

feledés

hát káprázna a lelkem?

mordály kéne

nem pénz, dicsőség

hogyan leszedhessen az esthajnalcsillagot

megfertőzném

és csak annyi lenne

millió

s a galambok a galambok

bakkecske ének

vége már a vége lesz az

évnek

kismadarak szállnak fõnn az

égnek

Mikulásra hívnak már a

lányok

hegedülnek, muzsikálnak

bõgnek

égre száll a karcsú dalunk

szárnya

muzsikálnak, trompicsáznak

szépen

lábunk tipeg ide oda

lépten

éppen

kéremszépen nem mehet ez

másként

így éljük le kedves kis é-

letként

táncolunk, ugrálunk, heje-

huja hopp!

hegedülünk, ropva járunk

ugrálunk

ki a hóra, vége már az

ónak

bort és búzát, békességet

újra

tovább, új dal, sose dörgö-

lözve

fémadarak visznek hegge-

tőznek

ugatóló

ez már itten

egy nagy sömmi

minek bízzam

ha nem híznak

disznai az ólnak

fenekét ha kerítöm

irdatlan lelkömnek

asse tudja, aki húzza

határát az ólnak

mustos kedvem

ha ki=döccen

csebres Jóska

mindég oda=tartsa

ruca=tömő kan=karika

üveges=tót bánja

fut a hasam

dérrel=dúrral

lépes=mézbe lépten

talpallat alatt

ha hasad

szivárványos menny=bolt

uccu bátya!

eb=ugatta

madár=látta álma

sihedörnek

hízva hízik

itten minden

kurv=anyja ha bánja

miskároló kis=késődét

gyalog=fenyő várja

ugatóló kicsi baba

föl a firhangokra

sápítózó sárga lelköd

a jó Isten látja

hízott látó

pisla szöme

tél=túl révedözget

látí, báni sajdíti

ezett a nagy léket

húszévesen

szép voltam, fiatal, nagyhajú

fehér bő tengerészgatyám párás szél cibálta, fekete hajam fületem, nyakamat belepte

szép voltam, fiatal

s a tengerparton, ahol éltem, sok nő kacagott, sok nőm lakott, homokban, fűben, bokorban,

sziklák alatt, szél-, eső-, hullámmarta mélyedésben

arrafelé, amerre a kikötőknek végeszakad, vitorlát vagy kéményt csak távol látni a víztöme-
gen, amely hegyóriásként magasodik a város fölé, ahogy megismertem már vonaton érkez-
temkor, amikor vad mozdulattal kiléptem anyám kedves putrijából s eljöttem ide, hogy lássam

a vizet, a tengert, amelynek másik oldalán az Újvilág hívogat, integet

szép voltam, fiatal

szívem tüzes volt, igazságom hatalmas

s egy toborzó-gyerek, akit naponta borotváltam

csábított, menjek veled, indul harcolni a nagy Falangért, szabadságért, dicsőségért

s egy barna lányt, egy bolgár babát rábeszéltem, hogy a behajózási napon, éjszaka

velem legyen, szeressen

s mivel hajlott erre, nem mentem Falangba én

szép voltam, fiatal

ma fejem kopasz

a csitrik, a bájos, hamvas lányok nem vesznek észre, nem néznek utánam, nem vallanak szerelmet forró tengerparti éjszakán, langyos homokban, csapkodó hullámokon, szabadban, tűz-

ben, mindenütt

amerre jártam

ahol szerettek

valaha

s keserűségem végtelen

mert a bolgár lány, meg a többi elröpült, elhagyott, hiszen csak azt mondtam nekik, hogy kel-

lenek

más nem jött a számra

szép voltam, fiatal

kemény kötésemm volt

erős voltam, büszke, délceg

ma roncs vagyok

beteg öreg, aki arról mesél, arra gondol, ami volt, múlt, akit a ma meg a holnap nem érdekel,

mert már ráncos, koszos vénember

nem szép és nem fiatal

a füstő szakálla mint harang

hogy röpköd hogy röpköd kőtoronynak fakolostornak zsupsz és főlszakad zsupsz és már fölkódorog zsupsz és már elterül szélodavágta mint taknyot górálhatja barbár ragadós szittyá sár

tatár amikor dúlja otthonunk saját vérünk égj templom ropogj anyaszent egyházunk fáradt vagyok fáradt vagyok egyház hagymásház paravoszláv hiszekegy orosz kék rubljovkék Rubljov
mint betyár isten csak pingál hektikázik öl mert fössteni köll

hogya? csak úgy ikonok falra fára mennyboltozatra Mária Szűz Anyára Anti Krisztusra Jehova Tanúira ó pogányok vala mint antikrisztusok ott kefélnek ahol érnek fáradt vándor megpihent
kis kereszties gyerek se hagyja magát meztelen leány hasán mari lány csuvas lány derága

ne építsünk egyházat ne firkáljunk falra hányt borsó ne szeressünk ne robotoljunk ne együnk,
ne igyunk ne ikonizáljunk de beszéljünk mert hát itten seholy sem érdemes a tatár orosz magyar lószar élet

s már nincsen harangöntő se csak fia fia a kis röpülő a kis rubljov kicsi istennyila szláv szkíta szittyá rebekás kárikittyom bendegúzdalos tátos a körmönfont pocsétában sár sár harangsár
meg száz véka arangy

égre szálló harangtűz harangba olvadó világ és kondul ha ő hát én és Rubljov szóra nyitja pik-tútára nyitja újfent és a farkát pajtás akár el is kaphatod mert a vér a kutya vér ha kifoly is

de az embernek röpdlnie kell vízre hajló fák tövében csöndesen csöndesen bíborszínű alko-
nyat és rossz szememben könny ragyog

a zene fiam Palyó hát föl a vásznakat a tenger a tenger feneketlen mint az ugor alkony kike-
letkor

rikító

bécsi doktor a száját el húzhatja

Dombó vára hal levével itatja

ugassa csak ugassa

ameddig csak bírnya

hogy aszondi mért nem mondod azonnal

mér töröd te tarka fejed azokkal

így van ez meg amúgyan

ebben abban amabban

hej te kutya bitang élet ha tudod

eztet vedd el eztet völdd el ha bírod

nem bírod de nem bírod

meny hal fejit hasítod

fogadósne azt a rusnya mindenét

tögye bele ez levesbe mindenét

ha nem teszi ne tögye

bécsi doktor se bírnya

röppenj vonat légvonatom előbbre

áll a vonat megy a vonat ki sejtse

huj! huj! hej! haj! eléje

elébe csak elébe

kecske tőgyű mög állhat a fél útba

ő tudja hogy mit tudja hogy tudhassa

bukétázó vad galambom sirajsa

iratosi bőcső dalom rikítja

útat állván

kocsiállító Mihály!
az út rohan zökken suhan
csillogva tűnő szuroknyíl
őszhavi harmat leveleken füveken
fölszántott földeken
suhan az ég bődületes lég
suhannak az útmenti fák
suhannak büszke jegenyefák
és fúj a szél jó kondorosi szél
jön a tengeri rengeteg
és zúg az út a bél az élet
jó Mihály az út-padkán!
kocsiállító jó szél tikkaszt
porba nyom e levegő
szorít dühít őrjít
szar a világ tök a tromf
várok valaki majd fölvesz
apám anyádnak integess
jónapot! Kecskemét? elvinne
csodás én is arra megyek
és fúj a szél a nagy-nagy alföldi huzat
rohan a Mokszvics száll a kocsi
szállok én is repülök röpülök

és bámulom a világot
ilyen szép lenne ez az egész balhé?
Kis Mihály az útkirály!

kurta farkú kis malacka
bandzsít ott az ágon
kacsintana hogyha tudna
köhög nágyon nágyon

ej te rohadt kankós uram
jer utánam ha tudsz
seggeden a mákos gubanc
biz ide sose jutsz

fuccs a zágnak fuccs a zágnak
letörött alattuk
vége ja bakonyi bálnak
ég az ég fölöttük

malac szalad gubanc marad
ej nagyságos nagy úr
uracs gubacs kurván dugacs
makkos szellő ha fúj

fűjjon fűjjon makkos erdő

attól nyó a kurta

szaporázza ja fél erdő

galagonya—puzdra

világfám

NÉPKÖLTÉS

PARASZTZENE

NÉPMŰVÉSZET

BALASSI

PETŐFI

ADY

JÓZSEF A.

HOMÉROSZ

SHAKESPEARE

GOETHE

DOSZTOJEVSZKIJ

MICHELANGELO

J. PANNONIUS CSOKONAI ARANY MADÁCH MÓRICZ SÜTŐ CSONTVÁRY

BARTÓK BEETHOVEN MOZART HÄNDEL HAYDN BACH CHAPLIN

BOCCACCIO HASEK AMADO CELA PASSOS ANDRIC BABEL

Zrínyi Mikes Batsányi Fazekas Kölcsey Vörösmarty

Jókai Mikszáth Móra Juhász Gy. Kassák Radnóti Sinka

Tamási Márai Illyés Juhász F. Simonyi Szervátiusz T.

Dante Cervantes Steinbeck Perse Hemingway

Chagall K. Sindo Fellini Jancsó Van Gogh

Berzsenyi Katona Gárdonyi Eötvös J. Tóth Á. Babits Kosztolányi Kodolányi

Ignác R. Örkény Wass Csoóri Csurka Balázs J. Farkas Á. Kós Kohán

Egry J. Zs. Nagy I. Makovecz Szörényi Defoe Swift Heine Cooper Verne

Tolsztoj L. Whitmann Verlaine Bulgakov Hrabal Márquez Ajtmatov Wajda

?Czakó?Gion?Domonkos?Végel?Krasznahorkai?Temesi?Nagy ZM?

?Balogh E?Péntek?Körmendi?Nagy G?Dobai?Bodor Á?Rott?

a m f o r á k h a v a

Radna hava

A nagy hegyi asszony
Hegyen túlra Móduvába
Vagy tán csak ide, a havasra
Terelvén a barmait, lekiáltott
Forrás vizét csukalló testemhez, lelkemhez:

ANYAORSZÁGI?

IGEN, AZ, ANYÁM

S majd beléfulladok

Hogy fölmerülök

A Kárpátok fölötti légbe

MÉRT HAGYSZ EL FIAM

MERT AZ ÚT TOVÁBB VISZEN

+

a könyű? messze páráll
azon kis fa? ellopott
nyilas köröszöd? dönti az idő

szived – könyvemmé porlik
élted – vég keverte lány
napsugarad – többé kevésbé fölhő mögött

őszutó tél előtt
az a tél hava másod születés hosszú keserve
éltem beléd szorult szárnyas hívság

U

Bakonyerdő rengetegbe
szépen szól a furulya
sej, haj, mandula
bükkös makkos kankutya

ide száll a, oda száll a
huj fene fenekembe
sej, haj, verembe
ásó kapa szívembe

ettől attól meg amaztól
kireped a szám
sej, haj, kisapám
szaros bogos kalap ám

szeretgetem kicsi hazám
ütöm megáll attól
sej, haj, aztól
aztól

ö

szajha nóta

lefeküdtem

felálltam

nem feküdtem

nem is álltam

mégis vártam

osztán lettem

prostituált

édes lelkem

hogy ezért

hogy azért

mindenképpen

kevesért

jöhettek

már éntőlem

ilyen-olyan

eszmék

kevesért

hitekért

minek élnék

a továbbiakban

árny a szívem fölött

előttem az anyám

tegnap szült, még mindig szép

ő 41, én 27

szétnézek a tájban

általában

és kérdem, hívom:

ülj föl, anyám

símogass meg, oly régen láttalak

most az egyszer nem lehet, kisfiam

mért nem lehet, édesanyám

hát meghaltam, azért

ja, az más

s nézem a régi könnyek helyét

rajtad s rajtam

+

vagabundkorzó

vagabundkorzó

ahol az út jobbra billen

ahol olyan utálatos

dolgokat emlegetek

menj gyalog, huligán, vegyél kocsit

vegyél cigit, Savariát

ne a sofőr bagóját szívd

ha adja

egész onnan jön, szaki?

nem, csak ott születtem

különben idevalósi lennék

ha elviszel

naponta ezer

de ha így megy

holnap végleg ledülök

s a korzó nyugton marad

illetve

az ég
megmondom őszintén
kék
a felhők
úgy durván körülírva
szürkeség
azaz
fodros, cakkos földek
vízpárák, tengerek
s ha van hozzá pofám
azt is mondhatom
emberek
vagy épp rossz szellemek
lelkiismeretek
de mivel képzeletem nem ily ledér
belenyugszom abba
ami van
hogyan az égen
kék, fehér, fekete színek keverednek
kedvük szerint
aszerint
hogyan a szél meg a nap

hogy állította be
e--nek meg a--nak milyen kedve
van
illetve mintha lett volna

?

sebemből könny csöpög

Az ember önmaga alkotója?

szememből láz dörög

Mi vagyok? Mi leszek?

és percenként följebb húzom magam

botrányok és filmek

könyvek traverzein

percenként szédülök

és a peronra hányinger vezet

könnyemből seb fakad

gennyemből szem kacag

vajon Úgy élek, ahogy én tudom?

Ez vagyok? Ez leszek?

hivatalos röhögéseim

megfogom a pennát

aztán meg az aktát

egy szám egyszer

meg még egyszer

megszorzom a levegőt

szellőfuvallattal

elosztom a szívemet

légbuborékokkal

ihaj mán

csuhaj mán

mamaliga kéne mán

teje föle málé

Misel

sötét esték vannak

világos nappalok

bruhaha

sötétes nappalok

pompás esték vannak

hehehe

sötét hajam van

világos bőröm

nevem Misel

a jómadár

és nagyon sötét

a pofám a szőrtől

s nagyon világos

a fejem a bortól

a sörhajtól a csókoktól

november elseje van Krisztus után ezerkilencszázhatvanhatban
kint köd és felhő, itt belül fénycső, néha vihogás, Betelgeuze
az előadó Napról beszél, meg napsugárról, extragalaktikákról
kint a füvek jót nevetnek, itt belül tömeg, viszonylat, számharangok
és legbelül, a fejekben az őszi szünet a must a szülő a kedves
november elseje van Krisztus után ezerkilencszázhatvanhatban

sorok

mese

üvegszem

hasonszörök

szemenszedett hazugságok

selypítő muzikális üdvözlégy Mária

malaszt

disznóól

meg egyebek

farkcsóváló üdvinduló

sikkasztó verebek leszúrt disznó futása

házak

házlábak

házlábak ere

házlábak ereben a vér

sápadt vörös alvadt izzó erecske

a víz

erezet

tűzvérhálózat

moszathegyek ókullárok

múmia-szerelem rapszódia-hasadás

réztenger

félelmes szabadságban ülök
kalapom tonnányi vígh facsar
eltűnő élvezetben ülök
s belevakkant egy mákony-kutya

buta pisisek nyavalyognak
nem fér a homlokom markomba
május van, búzló csókkanális
és olvadt réztengerben ülök

elsápadt csóktengerben ülök
úgy benne, hogy hányingerem van
ki innen a friss levegőre
s zokogó kedves mellé ülök

fiú

izmaim ernyedtek
szemem a semmibe vetem
s képzeletemben földek, vizek, keblek
fölém hajolva hullámzanak

az örvény, a csendes, a lusta
húzna, húzna, ha nem szólna rám valaki

fiú, ne álmodozz

fiú, dolgozz

fiú

de a fickó ráfázott
mert a gondolatok
a tegnaptól a holnapba vezetnek
lustán, csöndesen
hogy majd akkor
gyors legyek, viharos

Tsaba, Tsaba, Bé-kés-tsaba

CHABA – ha igaz, az első.

CHABAMEZEYE - /?/. /Csobán szállása, Csaba királyfi háza?/

VILLA CHABA – lehet, Bíkisen kívül, Borsodban, Pilisben, Pestben, tán Biharban.

CHABA – Soltban meg Csobány.

CSABA – birtokosáról.

CSIABA – ha a betű így talál.

CHYABA – avagy.

TSABA – 'cs' híján.

TSCHABA – a habsburginak.

CSABA - !

TÓT CSABA – a környező magyar tengerben.

NAGY-CSABA – hogy még pontosabbak legyünk.

BÉKÉS CSABA – mondhatni.

B-CSABA – Békés-Cs.

BÉ-CSABA – a nótában.

HARCZOS-CSABA – a hunnkodó regében.

ŽABA – ha a szlovák testvér is úgy akarja.

CSABAN – nem „Csabán”, hanem orosz /ЖАБА/ „juhász”, mint az oláh „csobán” s a kazak „sopan” /magyarán: sem géta-dák, sem római-rumun, sem pánszláv, csakis ótörök/.

CSABA -, Csaba.

ČABA – írja na Caby.

B.ČABA - .

BÉKÉŠ-ČABA – Haan uramnál.

CSABA – Csaba.

CIABA – az első erre járó romunnak.

BÉKÉŠSKA-ČABA – akár a Mestská Rada /mely inkább Várošsky dom/.

BIKIŠ-CIABA – miből kiderül: a románok elébb ismerték e tájat, mint a „Békésező” szlovákok, mert az itteni eredeti őslakossági népnyelv az „i”-ző bikísi magyará.

BÉKÉSCSABA – mondhatni.

BÉKÉS-CSAPDA – a nyolcvanas évekbeli /színházi/ színészleányoknak.

BEKES-ABA – „Afrikában; a Time Lexikonban még benne van!” – állítja egy csabai bogarász /kerékpárjáról az Andrássy úton a sürgős közlendő miatt leugorván/ Urunk 1999. esztendejének végén. Hogy aztán a The Times világtalaszából kiderüljön, nem egyébről, mint a csádi...

...BÉKÉSABON - -ról lenne szó.

...Tegnap.

Ma.

...

Kép, név; nép.

Holnap?

k i k e l e t k e l e p e l

képzeltetés

gyanús lehetek azért is, mert sosem látnak részegen

//tán valami félteni valóm van, amit nem akarok kikotyogni//

gyanús lehetek azért is, mert időnként kútba ugrom, valamely vékony ágról lógotom magam,

vagy meszet eszem

//semmi bizakodás jelenben--jövőben, dekadens proletár//

aztán még azért is gyanús vagyok, mert a lányokról nem kürtölöm tele a várost, nyilván

suttyomban, partizánmódra dolgozom//

//fölöttébb érthetetlen ez a befelé fordulás//

meg még azért is gyanús lehetek, mert nyolc óra alig fizetett munka után tovább dolgozom, ó

könyvekről verem le a port, kétes elemekkel bratyizom, és éjszakáim átvilágítom

//jó, jó, ír! hát aztán, nem kap érte pénzt, vajon mért csinálja, és főleg pediglen mit?!//

ám legfőként talán-tán az a föltűnő bennem, hogy a falakra lobogónyi vérem fröccsen s bele

forradalmam rajzolom

//ki adott erre engedélyt, furcsa, ki biztatott, tán ezzel lázítasz, koma?//

nyilván mindezzel csak leplezem magam

vádad

a vád ellenem: fellegekben járok

éljek úgy, mint te, a földön?

s arra nem gondolsz

hogy valóságos föllegeken járok

te pedig képzelt földön élsz

kedves fiú, he?

kinn a líra-placcon

kicsimiskák, rövidjósák

írogatni tanítják

az új nemzedéket

emlékeznek, integetnek

vigyázz, ember

magyar lögyél

ha már egyszer

magyar löttél

Kassák úrtól

jobb lesz félned

Atillában lásd a Szépet

a túlzásoktól óvakodj

ott a magyar ember

nyelve

liriember jóember

nem mond semmi izgatót

disznót kerget

ki a placcra

nem is ingyér

pénzér

fulladnak az ostobák
a gyávák a gyávák
és nem hiszik és nem hiszik
nem hisznek a szemüknek
hogy mi nem őket igazoljuk

matróz-sóhaj

bóg az allé

ó, egy kis csöndet

mert mit nekem a Mandarin

a Királyfi

meg a Kékszakállú vára

ha éppen egy ötös hiányzott

hogy jegyet vegyek rája

így csak köpök egyet

azt is kívül

az utcán

a Szentmihály útján

Ady elé

üvegtörés

az ifjú merni akar
lerántani láncait
mi másoknál évszázadig kopott
nála egy mozdulat eredménye
akar lenni

ember mer lenni
nem gép
számoló, villanyos agy
melybe csak be kell táplálni az adatokat
és kész is a hullabiztos felelet

botrányos a képzelete
új és mindig új vágyak rohanják meg
s veszik hatalmába

dolgos ember akar lenni
olyan valaki
aki nem tintát vedel bikavér helyett –
szerelme a mindenség
s gyermeket nem kettőt
százat nemz

fát mer vágni
szemet hoz a felszínre
meri az embert olyannak szeretni
amilyen –
néha kemény, néha szép
ha nem az emeletről figyelem
ha üvegtörést rendezek
és a földről tekintek az égre
a csillagokra, az emberekre

induló

ha más világ ölelne
rabló, útonálló lennék
lázadnék minden rend ellen
árok, bokor, szalmakazal
lenne portám, éjszakám
szeretőm és anyám
mert hát bitang vérem
az a viharsarki
tesz arra, aki csendre
nyugalomra, rendre int
dúvad pofám akkor boldog
ha a legelő, erdő
tenger—vetés—aratás
alföld-meleg szele
egész testemet ájult
szerelembe vágja
s gyalog indulhatok el
nem számítva arra
hogyan valaki fölvesz

naponta újra indulok
jó karikásommal
vadul szertecsördítek
és dacosan, büszkén
elröpülök a friss vetések fölött

D.

van egy város, úgy hívják, hogy Z. nem zéró, az más. ebben a faluban a plébánia mellett áll egy fából faragott Petőfi-szobor. ez a Petőfi vagy hatszáz esztendeje többek között itt is élt néhány évet. villanyosmérnök volt a lelke. csudálatos fölfedezések fogantak fejében. ebben a faluban mégis majd éhen halt. a telet árnyékszék fedele alatt és falai között töltötte. nagyujja lefagyott, szemgolyóján verebek jégkorongoztak. körülötte lepedőnyi zsíros papírok tömege, nagyszájú, nagymellű szépfiúk, selyemfiúk, úri-gyerekek, széplelkek. tüdőbajt kapott, gyomrának oldala kilyukadt, veszett kutyák rágták lábszárát. most pedig len szobra van. mert nagy ember volt. nagy költő. és elvégre itt is élt. hogy majdnem éhen döglött? hogy éppen ennek a tanyának nincs semmi köze hozzá, a szelleméhez? az ugyebár mellék körülmény. hogy a szobor vastagnyakú, vastagcombú cívis-ifjat ábrázol, az, ugye, mellékes. hogy Petőfi ilyen volt. hogy Petőfi egészen más volt? az pláne mellékes. de a szobor: kell. az idegen forgalomnak jó is így. az árnyékszéket, ahol lakott, már rég megette a fene, most akarják újjá varázsolni. központi fűtést bele, vízöblítést. az kell. mert anélkül nem lehet huszadik századi az ember. és Petőfi sem. megérdemli, hogy legalább egyszer jól lakjon. a szobra.

válasz félhülyéknek

azt mondja, uram
mért nem kemény, fáradságos munkával
mívességgel írom verseim

tudja, szívem
én izzadni csak lapátolás
meg hajóvontatás közben szoktam
engem a szellemi munka nem izzaszt
mert itt az izzadság különösen bűdös

én legföljebb nőszagú vagyok
meg poros, mocskos a korzótól –
természetesen költeményeimből is ez dől

azt azért talán elhiszi
hogy én a vagabundkorzón
- fél év könyvtárakban
fél év úton, a csavargósétányon
immár nyolc éve –
jobban ismerem a valóságot
mint te a kankós pöcsétjeid között?!

egy szó – egy ablak

Veled is kezet fogok

mért ne

Már annyi szeméttel

paroláztam

hogy eggyel több vagy kevesebb

-

Még mosolygok is

te tróger

Félpogány fohász

/Miután a tv nem tudott szóra bírni arról, mit jelent nékem Jézus./

Inkább Krisztus, mint zsarnokok, Júdások, inkább Jézus szűzessége, mint a nagy zabálás, inkább Jézus Krisztus magamegadása, mint a vérben fürdő önkény, inkább Krisztus Jézus megbocsátó szomorúsága, mint a hekus örökre fogva tartó öröme, inkább Ő, mint senki, mert ezek a többiek: Senki Kapitányok, inkább a János keresztelte zsidó József Jédus ács fia ács az Ihajfák hegyén, mint köröszöt tördelők, inkább a Hit, mint a hazaárulás, inkább a Szeretet, mint a tenger piszok, inkább a Remény, mint önkéntes perzekútorság, inkább; inkább, inkább Krisztus, mint ezek az Anti-Jézusok, inkább Ő, mint e Senkik, inkább túlvilági, mint evilági Úr, inkább, inkább Ő, mint a semmi, inkább Krisztus, Kirisztus, aradi magyar Kirisztus, mint a Csonka-Magyar Meddő, inkább Krisztus Jézus urunk parancsolata, mint amazok tökéletes szabadsága, szabad rablása, szabad gyilkolása, szabad rabigája, inkább! Inkább Te, nékem ember fia, Munkás Szent József és Anya Szűz Mária gyermeke, inkább, mint ti!

gy ö n g y ö t g y ö n g y ö z t é l

szabadság

ó a tavasz s aztán a nyár, hogy csillog a csu-
romvíz cserepeken, a hólé csobog, már csak itt-
ott siratja rövid életét

híres tavasz, ópiumnélküli szesztelen süvítő szél,
táguló mell, tárt kar, szem, orr, fül, s világot
teremtő szabad szerelem

március van, ötödike, '68, egy pillanatig maradsz

gyün a melegebb idő, jövőget, 100 fokos vérünk mi
mást tehetne: éjjel-nappal fémlepedőn reaktor-
dunya alatt megfűzésben megteremtjük a szabad-
ságot

fényed

a fény nem más
mint azok a pillantás-elemek
amelyekkel éjjelente mozdulataimat irányítod
azok a könnyek
amelyekkel arra kérsz
hogy sose hagyjalak el

füstös téli dal

füstöl a kémény, télelő szele fújja, hol balra, hol jobbra,
már össze és vissza, körbe, szerte, néz egy házra, néz másik-
ra, mind tetszik, mindbe beömölne, mindet magáévá tenné, a
körbe-házakat, a szerte-lányokat, csak egy kis-kéményt, egy
szomszéd-tetőt, egy szép fekete fejet kerül, egy szép fekete
szemet kerül, s míg a többi füsttel játszadozik, félszemmel,
vagy tán mindkettővel azt a kedves-mellút figyeli, mikor dől
össze, vagy mikor símul hozzá

történetes énekem

azt kérded:

mért ugrasz le a toronyból

ha nincs is enned

vagy szeretned –

azt kérded:

mért nem lököd le

ha nagy is szerelmed

vagy a vágyad –

mit mondhatnék:

le nem ugrom

ha nincs is mit ennem

vagy szeretnem –

mit is mondok:

hogym lökném le

ha nincs szerelme

vagy vágya -

hosszú combok éjszakája

csodálatos nagy mell

szenzációs fenék

haja centis, lába hosszú

s minden fehér csupa fehér

szeme kék és zöldbe játszik

szabad szabad szabad fiú

szabad vagyok

s megrendezzük a hosszú combok éjszakáját

Lakodalom

TISZTA MINT A CSEND

SZÉP MINT A REND

JÓ KATIKA

CSENGŐ MINT A DAL

FULLAD MINT A HAL

BONGÓ MINT A KONGÓ

SZOMJAS MINT A KORSÓ

KATICA

FÉNYES MINT A SZÉL

ŐRÜLT MINT A DÉL

BÜSZKE AHOGY LÉP

HOZZÁM BÚJ, SZERET

nyár

nézlek, lány
figyelem mozdulataidat
olyan az egész, mintha itt se lennél
mintha mindig ilyen szerelmes nyár lenne
mert csak most érzem igazán
mi a szabadság
azaz a nyár

Á g y b a n
avagy
Á r o k p a r t o n

úgy hajolsz fölém
mint a remegő nyár
sudár vagy
akár az északi nyír
szúrsz, vágysz, harapsz
mint a görgényi fenyő
símogatsz
mint a rám bukó fűz
s elborítsz
mint a dzsungel
tejjel mézzel kéjjel

tavas, tavasz

nem tudom elhinni

hát újra tavasz lenne

újra itt lesz a nyár

fürdőnadrágban sétálhatok a bulvárokon

hullámlovakon vágthatok

a legközelebbi kikötőig

az első utamba kerülő

tenger-bőrű csillagszem-csecsű lányig

Margó

már hosszú Margó integet
keze füstbe lóg
agya ködben, haja bűnben
int, kesereg, dobálja magát
vár, valakit óhajt
és hogy nincs más
tán te is jó leszel
Misel komám
hogy újra kezdjétek a bulit
hogy elmerüljétek röhögve
egymásba

lobban

égni akarok
mert csak égni tudok
benzinnel leöntöm magam
szerelemben fürdetem amúgy is vad szívem
lebegek, lobogok, robbanok
égek!

égtem eddig is
vártam eddig is
hogy majd holnap!
hogy majd eztán
netán
ellobbanok
vagy égek tovább!
míg egy csöpp tűzre való vérem van
amíg égni érdemes
amíg égnem lehet
amíg égni tudok

de még égek!
hát most szeress

és gyere, ne várj
mert hát te is meddig lehetsz
amíg engem szeretsz
amíg együtt vagyunk

lobbanjunk lángra!
nézd, milyen forró a mellem
ha szeretsz

ha ugye

néztem a szemed
olyan szép volt
néztem a kezed
olyan jó volt
jó volt a bokád
jó volt a melled
akkor minden jó volt
s most meg már
semmi sem jó rajtad
mert mással láttalak
mert nyilván másé vagy

meztelen

ÉN RÁM

EGYETLEN

ÉKSZER

KELL

TE

PICIKE

RÁD LEHELEK

S HOGY

CSILLOGSZ

TŐLE

TŐLEM

kommen zi hirtelen

ősz végén

amikor a szél egyre vadabb

amikor téli ruha után néz a hajós

és ezerszer meggondolja

hol várja meg az új tavaszt

hol teleljen

az irdatlan tengereken

vagy a hitves karjai között –

és nekikezd gyermeket csinálni

önfeledten, boldogan

b o r d a l

matróz szamba

=Három – jaminai – matrózfröccs /Rió ám Janeiró/ után való – veszprémi – ének.=

ívó bögre bőre csillan csöcse csillan Rió szépe

ucca hosszan ucca lobban Carnevále

bőre barna combja csattan matróz álma

csöcsit dugi bemutatni csőre tölthetsz

semmi sincsen mit lehessen eltakarni

ottan éppen szőre képpen háncsos ajtó

szép ha libben bele pöccint kemény matróz

ó a szívem ottan éppen hogy mutatja?!

megforgassam? körbekapjam? nézd e szégyent

olyan combok oly dorombok mutogati kitakari mindenüket

hogy aszondi serteperti vágd bele

hogy riszálja popsi nóta csak harapd

fogát láti csöcsit bárki ujujuj

épp a fenék csupa kerék hogy forog

ha le tépi már a néni matróz vágya! csurdogál

hogy mutassa márvány húsát szöszke éden bronz mennyország adj neki!

karja égnek ujja várja bohóc fújja mély fekete örület

dalba szedni szobrot rakni hogy lehet csak derékból!

csak ágyékát ágyba tenni ucca kőre rá fektetni egyszerű

szamba mondi jer feledni máma ingyér szabad lánnyal henteregni szabadság

mert a barna hogy mutatja ucca hosszat sejthetik

hogy lehetne ucca hosszat fektetni

brazil álma egyenlőség mars ágyba

testvériség ha ugati szőke barna ebugatta

ittén nászna mutogati szórtelen

ittén ottan áll a dákó szaladjunk

Duna vizét ivó matróz ilyen segget sose lát

hát az íve ívó bögre bugyli bicska kinyílik

ím a lányok ucca hosszan fölmutatják árukat

mára olesó drága kankó holnap ezres kupleráj

tutajos szem dús beléndek a ruha csak fityfene

sarki néni ha elnézi ilyen volt ő hajdanán

ám a csecse kétségtelen akkor se volt ekkora
ám Gumája úgy szerette mint e nőket sohase
pedig járt a' tenger hosszat homok padon sok ilyen nagy segg után
ám de ötet Líviáját erősebben ölelte
bár Gumája Amádóé hogy ha látna ennyi ribanc Karnevált
ő se tudná vissza fogni ucca hossznyi kurvátúl
úri dáma csöcs takarva fehér lányok fehérebbek
nekik csak az ínyük sejtet
ócska barna néger baba adja itten így magát
tán azt hiszi otthon ropi Áfrikában!
csupa üzlet fehér színű színésznének
ő takari amint tudí fehér ronggyal sárga csicsit
ám a bárcás csuda sereg körbe veszi a nagy urat
csokor nyakba fakó hajba szmoking úr
kacsint bájjal csupasznalánnyal mű fog sora hogy cibálná
ám a combok nem romolnak újra itten csábítgatnak
gyöngyöző csöpp meztelenség kínálgatja mennyországi egyszeregyét

éppen ottan semmi sincsen kapd karodba rá a bőrre nincs mese

nézd a combját matróz álmát tenger lánya hab tündére rád fonódik szép világ

rég Karnevál mást mutatott nagy urakat hasba rúgott inas legényt mennybe rántott mára üzlet

ez a szépség Rió álma életünk

viskó város csügg a szélin néger barom fehér ökör ott tanyáz

beljebb menne szebb világba ám a párja ucca lány

így az akna mit mutatna ott az ucca közepén

skót pálinka öblítsd torkod matróz gyerek pattanj rájuk

vegyed sorba ucca hossza combj szaka seggkirályné után futván

bőre csillan csöcse csattan

véged van

.....

x

É n e k a k u t y a l a b a n c r ó l

/Tokaji Ferkóék hegyaljai zendülésének 300-dik fordulóján./

Ördögölő SCHÉNER MIHÁLY
nemzetes uramat (is)
labancnyúzásra biztató versek
=Kurta Miska nótájára=
/Ad notam Szállnak az taknyas varnyak/

Az takony labanc az lovát hágja,

Igyál, betyár!

Ha a morva anyja sem látja.

Igyál, betyár!

Az pecér labanc magát forgatja

Hányja, veti!

Hányja, veti fosos bitangja,

Igyál, betyár!

Kelleterőn haza nem vágod,

Úgy ám, komám!

Ha időben szájba nem vágod.

Biz' ám, cicám.

Az beste labanc Tokaj mezején,

Igyál, betyár!

Meg sem mukkan nektár erején.

Igyál, betyár!

Patak-istáp Rákóczi harangja,

Igyál, betyár!

Jaj, megszólal, labanc 'aszhatja.

Igyál, betyár!

Rákóczi-harang istenházában,

Igyál, betyár!

Álgyúöntők önték nem hiában.

Igyál, betyár!

Ha megszólal RÁKÓCZI, hajrá, rá,

Igyál, betyár!

Labanca ugathatja, naná, ná!

Igyál, betyár!

Tokajból Ferkó, Tokaji Ferkó,

Igyál, betyár!

Újra jó: pucol labanc, bakó!

Igyál, betyár.

Az morva, tokos, Jenki labanca,

Igyál, betyár!

Ferkótól biz' hazafuthatna!

Igyál, betyár.

Tokajnak az Kopasz Nagy Hegyénél,

Igyál, betyár!

Lobonc' labancra rámehetnél.

Igyál, betyár!

Aszúra aszú, puttonyos nedű,

Igyál, betyár!

Labancát hogy vinné el a nyű.

Igyál, betyár!

Labancai ím csak hazudoznak,

Naná, kolbász!

Furton-fürt zsebükre játszanak.

Vastag, kalbász!

Rí, akár fördős, hogy milye vagyon,

Semmi, babám!

Pedig hát övék arany, vagon.

Minden, komám!

Nagyban köpködnek, kecskéjük hágják,

Hah, ecsém!

Ingyér semmit, markukat tartják.

Biza, bátyám!

Sziget alatt, Tokaj, jó csönd vala,

Haha, haha!

Labanc az atyját rúgja vala.

Hihi, híha!

Erdélyünket, Alföldet fitymálja,

Bárgyú labanc!

Moldovahont ki nem állhatja.

Condrás labanc.

Mindent egybevetve, naná, pajtás:

Igyál, igyál!

Labanca meg kerítésre mász'.

Bolhás, hibás!

Igyál, igyál, néki semmi jussa,

Betyár, betyár!

Hogy a lovát hátulról tossza.

Igyál, igyál.

Fúrjad, labanc, napra-nap csak fúrjad,

Hehe, he-he!

Irmagod se maradjon: aggyad!

Zsivány, zsivány!

Tova lobog, tova, csipás labanc,

Pá, haver, pá!

Hazáig megmássza a bitang.

Ja, ja, Já-já!

Jár a világba, honát elhagyja,

Átok labanc!

Csak a hasznot űzi és marja,

Gaz labanca!

Hont árul Új-Amszterdam piacán,

Rohadékja!

Nem ad néki a hon? Hát lopja!

A marhája.

Hogy honának adnia kellene,

Ebfing labanc!

Szülőt, népet ő mért szeretne.

Lófing labanc!

Nyelvet, hont cserélt, igen nyekergi,

Bakfitty labanc!

Vartyogja: ő magyar, a herélt!

Csóró labanca.

Fájna néki népe ezer baja?

Szamár: labanc!

Mikor tépheti, kacaghatja!

Az rút labanc.

Eszébe nem jutna: szegényt óvna!

Céda labanc.

Hogy magát népéért áldozná!

Csúf labanca.

Új-Amszterdamba, Bécsbe kifuthatsz,

Pucolj, labanc!

Segélyért magadnak talpalhatsz.

Uccu, labanc.

Gyakja regvel, gyakja minden estve,

Álnok labanc!

Csak Magyarországot felejtse.

Hibbant labanc.

Jó pataki Nagy Isten Házában,

Hazug labanc!

Magyar zászló, hejh, valahára!

Ördög labanc!

Kuruc-Hegyaljára hiába jó,

Mafla, labanc!

Magyar földön nagyra, hú, nem nő.

Birka labanc!

/Az kerge, birka labanca./

Tokaj, Kr. u. 1997. Nagyboldogasszony

x

Annak eldöntését, hogy a címbéli szó közepén „ty”, avagy „rv” szerepel-é, a legújabbkori labancgúnyoló nóta szerzője – némi nyaggatásra - /a további hasonló, többféleképp fordítható-ferdíthető esetekben is/ a pincemélyi bordal-verseny hallgatójára bízta.

I h a j f á k h e g y é n

szökevény-fohász

menekül a rab a fogoly a szökevény menekül dombok közt ágak közt folyót úszva ügyet se
vetve sédre malom árkára patakára menekül ijedten zihálva ám főleg boldogan boldogan
menekül a világ elől a fák elől mindenhol nád közt sásban búzakereszt ágyacskában
didergető árkocskában elszenderül kertekalji kunyhócskában zörget és továbbmegy mén az
úton s azon kívül szántáson sínen sztrádán át vonat füttyent s a fény is a földre vágja hasal
mindig alszik nappal baktat az éji pitypalattyzenében sötétedik lábát húzza s virradatra vagy
még tovább mondjuk tízre valahol a patakparton hegyoldalon szőlők alatt faluk fölött alszik
szundít röpcsit csodál gyárat bámul vasat rezet s kenyeret eszik s nevetése zeng zúg dörög
meg visszhangzik suhan suhan fölhők között a légbe a légbe napok közé holdak közé
szekerek és emberek közé le a földre föl az égbe össze is és még vissza is

Csavarga imája

/az 1600-as években Vég-Gyulán/

Uram!

Ments meg minket a rablóktól, gyilkosoktól, nyelvünket elvevőktől, hitünket megcsúfolóktól, hazánkat magunkkal megátkozatóktól, házunkat fölégetőktől, földünket elszedőktől, erdőnket kiirtóktól, vizünkbe piszkolóktól, kenyérünkön élőktől, vérünkön hízóktól, izzadságunkban lubickolóktól, álmunkat mocskolóktól, múltunkat besározóktól!

Ments meg Uram minket a tatártól, ránk zúduló Ázsiától, török rabigától, kozákpikától, német zsoldjától, idegen uralmától!

Istenem!

Óvj minket atyáink leöldösítőitől, kik most a legjobb barátainknak mutatkoznának, anyáink rémétől, a lányainkat megerőszakoló barmoktól, fiainkat janicsárrá nevelőktől!

Én édes Istenem, a zsványoktól, Magyarország tönkretevőitől.

Ámen.

Végső Kovártélyom

Fő uccai Hét toronyba

Bé lüktek ingemet

Ijjettembe káltottam csak

Métt bánttok ingemet?

De úk mán csak rá se csesztek

Bé dugtak a likba

Nézd a cuvaksz, sittes gyerek

Bőgtek a nacimra

Kék fejér csík, szinte rácsos

El is tört a mécses

Édes anyám, édes anyám

S te babám, te híres

Most aztán mecsinyájjak

Kicsi sitis gyerek

Hogy örökre tova szálljak

Mint Dédalosz-gyerök

Föl is ültem egy nagy lúra
Meg lúttam a strázsát
Hej, te bitang, magyar élet
Tégy rám, ha tucc, zsablyát

El is álltam a sititül
Iratos tanyáig
Meg kaptam a rózsám kezit
Jó ha tán éjfelig

Akkor jött egy csendér gyerek
Bé szólt a puskával
Bújjál ki te kurtucz betyár
Bugyellárisodval

Vége lött a kovártélnak
Menni köllött tovább
Rúzsám helyett, lovam helyett
A markába kés állt.

Neki vágtunk Kígyós felé
Bé a zsombékosba
Meg se álltunk egy szigetig
A békes határba

Tanyát vertünk, hálót vettünk

Halat, kását ettünk

Ma is élünk, meg se hóttunk

Meg se keserettünk

/A zarándi megye bánja

Vármegye bújára

Itten éldegélünk

Tatártól se félünk/

malomvölgy

patakozó Egerbe trágyázik

a mónár fia mónár

a malom falára ragasztott

vízbe csüngő budából

a hegy oldalában

falánk medvebocsról álmodó

kaptárok

a házak

erre a Malom völgyben

majdnem kékek, oly fejérek

néhol

s még zsuppmaradék

már romos csupasz falak

monostoros Apátitól szeges szeres

Kapolcsig

él még
minden második
vízi malom
hegyből zubogó zuhatagos lépcsőkön
meg barlangos forrásokból
mély martos, ágas bogas fene rengeteges
erősen tiszta lég
és csermely

Jöjjék be, fiam
nem az én malmom
nem vagyok ide való
vendégeskedem a nővéremnél
majd ő elmondja

Mi az?
hatvanegyben államosították
egy darabig hetvenig daráló
azóta a téeszben őrlnek
fakerék? régen nem, turbina

s betuszkolja
a gyanakvó pápaszemét
zsíros orrára eresztő
vén boszorka
a kis szerencsétlenkedő
paraszt húgocskáját
s csak hogy eltűnök a kanyarban
lesnek utánam a garádicsról

sulykoló kőpad
innen hordunk vizet
s régente itt mostunk
szól a második malom

sóvárgó malomkő a fűben
s amott már a völgy első
ifjúhodó malma
valaki szerencsefi nyaralója
telelője, menedéke

fejsze szól a rengetegbe

s az Eger
e tavaszelő havi
ebben a bimbót serkentő
virágot csalogató
télhó nélküli januáriusban
remélhetőleg örökre így marad

hegyből megtérő
ebédre ballagó favágók
s a templom előtt Talián felé dörgő
új bor kénjétől kancsal
legény

csontos csatak

Szilason hogy összeszedték

valamennyi bakát

Balatonon szökdöstünk át

Szibéria iránt

lógott itt is, amott cafat

aki itten hátrált

beástuk mi pánczélosok

magunk Vértes aljba

századszor ásott gödör alj

alig arasznyira

védett minket magyar álma

futó árok hava

meg kéne már adni magunk

itt a Vértes alatt

szedjük elő fehér rongyunk

vegyék csak be Bécset

vágd csak zsebre, vágja korunk

fehér nemű zászlónk

ne lőjj, ruszki, muszka álgyú

a hét szentségedet

fehér huzat, fehér ingváll

lepedő meg kendő

integet a túlsó partnak

megadnák magukat

integess csak magyar baka

ottan Vértes alatt

úgy se látja senki fia

a morva ég alatt

német látja, minek lőne

kapunk épp eleget

ott hogy állnak mögöttünk is

SS pánczélosok

lőnének ha kilépnének

ha a muszka akna

szét nem verne minden fiút

ócska földszánc alatt

sánc ez, koma, temető sánc

jól meg ástuk pajtás

fuss előre, fussál hátra

megbaszhatjuk sorra

integessünk, adjuk magunk

hátha észbe kapnak

nem veszi a muszka észre

hogy lenget a sereg

mire fölnez, mire átér

csak a rezgő velő

csak a szita zubbony, kobak

csak a csontos csatak

meg egy örült, ott leg-hátul

szaggati ruháját

kezével az eget veri

véres Vértes fölött

hogy az anyja minek szülte

Nem látod? Nem lövök!

ő nem lő, s már rá se lőnek

föl a hegynek futnak

repsz fejit össze fogva

megindul ő sorba:

szedegeti, gyűjtögeti

a sok fehér zászlót

hazányi fehér lobogót

fagyó röhögéssel

Jédus az lhajfák hegyén

Nyavajások szószólója
Fog fájósok orvoslója
Térgyig vérbe
Könyéig könnybe
Vas ráfára kötözték
Vas dárdával dárdázták
Vas láncokkal kötözték
Vas kecsükkel csapkodták
Vas nyálukkal köpdözték
Hunne sírnék
Hunne rínék
Tomba szögvel szögeztetik
Rút turhákval köpdöstetik
Móduvában unguroknak nevezik
Vas ustorral ustorozják
Márvánkővel hanyigálják
Szüvit, máját hírvasszák
Piros vérit alíssák
Hetvenhétféle pokoleredettő
Hetvenhétféle orbáncoktú
Menny el, menny el!

Hát ez itélet volt
Uti piros szép hejnal
Úr szünete, szünete
Nap kelete, kelete
Kihallgassák a szent misét
Ójded, ójded az embert
Felhágjanak a Kálvária hedzsre
Bénézzenek a Ziszten kertyibe
Súf nyálakval letöpdösznek
Kironokval felszegeznek
Nadzson súfűlkodnak
Virágokval felvirágoznak

Szunnyad szunnyad szelevén
Testemet lefekítik
Felkültik
Dárdákval szurkoggyák
Vaszesztyűkvel csabboggyák
Ondok nyálakval töpdösik
Csipkével koronájzák
Beteg a test kész a lélek
Szencséges Isten
Héccer meg héccer meghalnyi
Verág verratáig

Világ hasattáig
Jédus Móduvába
Gelka ellen való imáccság

Jédus az Ihajfák hegyén
Testi szállong
Véri hullong
Készül az alató városába
e-Könyökig kilotába
e-Csiérdzsig viérbe
Rút nyálakvale töpdősnek
Vaskesztyűkvele szabdasznak
e-Hajant húznak
e-Nagyon tsúfolkodnak
e-Fekszem ez ádzsba
e-Koporszomba bünteten
Én eleget szenvedtem
Hála legyen Istennek
Ámmend

nüanszbeli tündökléseim

struktúrálisan bilaterális independenciád

zsebre teheted

fosztókabéli árvalányhajad gatyádba tűrheted

azonban:

ahogy volt

úgy még sose volt

a technológiát csomóra kötheted

a szabványokat

kárikittyom tutálibe málibe

mert így még

sose volt

a tudományos műszaki ribillió

mint zűrzavar

fától fáig tőled ideáig hát hát

futnék

ha tudnék

a verkli tekereg nyekereg nyikorog

megkettyen

nyolc óra munka nyolc óra szórakozás nyolc óra pihenés

ale túró

hol van már a tavali hó

meg meztelen csudaszép testem

téli echó

Uram Isten

az udvarban farakás
eresz alatt tengericsipke

Uram Isten

itt még ráérnek

fűrészelni

fű r é s z e l n e k !

Uram Isten

ittén még gágog a lúd
az uccán szülék bibliáznak

Uram, könyörögj érettönk
ezek itten: i r i n g á l n a k !

csak úgy

mintha mi sem történt volna

k o r c s o l y á z n a k !

csak neki a tihanyi tónak

csak körbe karikába

a Balatonon

csúszka, szán

Uram, itt s z á n k ó z n a k !

ha ló és csöngő nélkül is

motros szánra csalja fiam

fia mellé

Gergőt a G e r g ő mellé!

ez a tihanyi e g y s z e r ú

ember

aki, Uram Isten

oly egyszerűen köszön

A d j o n I s t e n

ez még: T i h a n y

ezer év kettős tornya alatt

fél karéjban

kis Belső tavuk fölött

hol léket

l é k e t

vág a halász

hogy az élet ne fulladozzék

Uram Isten

itt még c s a t t o g a fejsze

itten még szól a f e j s z e

s né, durran a rianás

csak amott a hófűtta tengeren

túl-az-apátság

lenn, a Balatonon

hol mégse köll lékelni

a hal így is él!
mert ott a r i a n á s
Uram Isten
itt még tényleg van rianás

s visszhang is
ha eldugul a szörny fuvolája
é j j e l
ha újra csönd terem
i t t e n
Uram Isten
itten még előfordul
az élet
turolás tízaraszos vásárcsarnoka alatt
a gyűrődő jég ölelése táján
T i h a n y b a n
Uram Isten
hol minden harmadik lakós
beül a vasárnapi misére
Szentséges Isten
itten még valóban
mise a mise?
Teremtőm, láss csudát!
Boldog Margitunk éneke
v e t í t ő v á s z n o n

teremtőm

ittén nyúlcsapáson poroszkálhatol

a bogyózó rigóval

csókázó vargyúval

rebbenő fenekű őzzel

riadó fácánnal

s nézd, hogy vigyázol

reánk, Miasszonyunk!

hol a kapaszkodó ösvény jegén

madár csúszkál előttünk

s nekivágsz a szélin

hol avar által vigyázza lépted

a s z e n t s z e l l e t

erre került az orosz barát is

Oroszkúthoz

Uram, irgalmazz:

k i l e n c s z á z é v e !

hogy belebukj a h á r o m e z e r é v e s

Óvár árkába

Teremtőm, mi vajh

meddig állunk?

Irgalmas Isten

itt még fűrészelnék!

s az eb se mar belém
ebben a fakók harmincadjára jutó
farkasordító
pannon ligetben
Krisztus után ezer kilencszáz és hetven kilencben
tél hava derekán
Tihanyban
Teremtő Isten:
a kéményeken: k ö r ö s z t !
echózza rianó álmaink

Tartalom

Lelkemnek változása2
édesanyám édesanyám /1967/.....	3
szabadkai cigánydalom /1970/.....	5
mese, mese /1967/.....	7
bakkecske ének /1967/.....	10
ugatóló /1977/.....	12
húszévesen /1967/.....	14
a főstő szakálla mint harang /1973/.....	16
rikító /1977/.....	18
utat állván /1966/.....	20
ë /1976/.....	22
világfám /1969-1999/.....	24
amforák hava	25
+ /1976/.....	26
Radna hava /1973/.....	27
u /1976/.....	28
szajha nóta /1967/.....	29
árny a szívem fölött /1971/.....	30
vagabundkorzó /1967/.....	31

illetve /1967/.....	32
? /1966/.....	34
hivatalos röhögéseim /1969/.....	35
Misel /1966/.....	36
'hatvanhat /1966/.....	37
sorok /1966/.....	38
réztenger /1966/.....	39
fiú /1967/.....	40
Tsaba, Tsaba, Bé-kés-tsaba /1999/.....	41
k i k e l e t k e l e p e l	43
képzeltetés /1971/.....	44
vádat /1967/.....	45
kinn a líra-placcon /1967/.....	46
matróz-sóhaj /1970/.....	48
üvegtörés /1967/.....	49
induló /1967/.....	51
D. /1967/.....	53
válasz félhülyéknek /1971/.....	54
egy szó – egy ablak /1970/.....	55
Félpogány fohász /1986/.....	56
g y ö n g y ö t g y ö n g y ö z t é l	57

szabadság /1968/.....	58
fényed /1967/.....	59
füstös téli dal /1966/.....	60
történetes énekem /1971/.....	61
hosszú combok éjszakája /1966/.....	62
lakodalom /1969/.....	63
nyár /1967/.....	64
Ágyban avagy Árokparton /1969/.....	65
tavasz, tavasz /1967/.....	66
Margó /1966/.....	67
lobban /1969/.....	68
ha ugye /1966/.....	70
meztelen /1969/.....	71
kommen zi hirtelen /1970/.....	72
 b o r d a l	 73
 matróz szamba /1977/.....	 74
Ének a kutya labancról /1997/.....	78
 I h a j f á k h e g y é n	 85
 Szökevény-fohász /1965/.....	 86
Csavarga imája /1987/.....	87
Végső Kovártélyom /1972/.....	88

malomvölgy /1975/.....	91
csontos csatak /1977/.....	95
Jédus az Ihajfák hegyén /1977/.....	99
nüanszbeli tündökléseim /1972/.....	103
téli echó /1979/.....	105